

Arrest

nr. 80 069 van 24 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 10 augustus 2009 een eerste asielaanvraag in België in. Op 29 april 2010 is het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire status van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 42 707.

1.2. De verzoekende partij dient op 29 juni 2010 een tweede asielaanvraag in België in. Op 26 mei 2011 is het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire status van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 62 208.

1.3. Op 4 november 2011 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 11 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04.11.2011(2)

Overwegende dat betrokkene op 10.08.2009 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 27.01.2010 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) op 03.05.2010 de beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 29.06.2010 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem op 09.03.2011 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming vanwege het CGVS. Overwegende dat de RVV op 30.05.2011 de beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 04.11.2011 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart voor 3 maanden een verblijfsvergunning te hebben bekomen op basis van medische problemen. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Syrische autoriteiten sinds 2004 systematisch Koerdische soldaten vermoorden wanneer ze hun legerdienst hebben. Overwegende dat de neef en een dorpsgenoot van betrokkene in deze omstandigheden werden vermoord. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat betrokkene met dergelijke verklaringen niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij zal vermoord worden door de militaire dienst maar betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de “Schending van de artikelen 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; van artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991.”

2.2. Verzoeker betoogt als volgt:

“A. Algemene principes:

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven. Voormeld beginsel kan

worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST, A., *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

A .Toepassing:

Artikel 51/8, van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing dd. 11 januari 2012 laat uitschijnen, heeft verzoeker n.a.v. zijn derde asielaanvraag dd. 4 november 2011 wel degelijk nieuwe elementen aangebracht.

Meer bepaald herhaalde verzoeker dat zijn leven nog steeds in gevaar is in Syrië en dat hij in de huidige omstandigheden onmogelijk kan terugkeren gezien zijn veiligheid niet gegarandeerd is.

Zoals verzoeker n.a.v. zijn eerste en tweede asielaanvraag reeds had aangehaald, herhaalde hij in het kader van zijn derde asielaanvraag dd. 4 november 2011 dat de problemen waarvoor hij Syrië had verlaten, nog steeds bestaan.

De asielaanvraag van verzoeker was gebaseerd op zijn vrees om als etnische Koerd slecht te worden behandeld bij het vervullen van zijn legerdienst.

Verzoeker is ervan overtuigd dat hij bij een repatriëring naar Syrië, riskeert om mishandelingen te zullen ondergaan n.a.v. zijn dienstplicht.

Gezien zijn oproeping om zijn legerdienst te vervullen inmiddels dateert van meer dan twee jaren geleden, en gezien het feit dat verzoeker daar niet op ingegaan is omwille van zijn langdurige afwezigheid —zonder geldige reden- in het buitenland (m.n. België), bestaat er in zijn hoofde een extra groot gevaar dat hij het slachtoffer zal worden van onmenselijke of vernederende behandelingen wanneer hij zijn legerdienst zal moeten vervullen.

Verzoeker is ervan overtuigd dat de Syrische autoriteiten op die manier zullen afrekenen met hem.

Niet alleen door hem tijdens de duur van zijn dienstplicht aan diverse pesteringen te onderwerpen, maar erger zelfs, hem te doden onder het mom van een ongeval of om hem in de frontlinie te plaatsen bij het huidige gewapende conflict dat in Syrië heerst.

De vrees van verzoeker is wel degelijk gegrond. Gelet op de uiteenzetting die verzoeker heeft gegeven, staat het vast dat verzoeker in Syrië geen normaal leven zal kunnen hebben.

Bij een terugkeer naar zijn land staat het vast dat verzoeker het slachtoffer zal worden van ernstige moeilijkheden.

Zijn vrees om bij een eventuele terugkeer naar Syrië het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen dient wel degelijk ernstig te worden genomen.

Verweerder schendt duidelijk de motiveringsverplichting.

Er kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoeker n.a.v. zijn derde asielaanvraag wel degelijk bijkomende nieuwe gegevens heeft voorgelegd aangaande zijn vrees voor vervolging.

Ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag dd. 4 november 2011 heeft verzoeker aan de DVZ in duidelijke bewoordingen het volgende verklaard:

“Sedert 2004 doodden de Syrische autoriteiten systematisch Koerdische soldaten tijdens hun militaire dienstplicht. Ze worden gewoon gedood omdat ze Koerden zijn. Ik werd opgeroepen ter mobilisatie en om dus mijn legerdienst te beginnen. Ik weigerde om hier gevolg aan te geven. Ik ben uit het land gevlucht om niet gedood te worden tijdens mijn militaire dienst. Een neef van mij genaamd M.A.M., ook geboren in 1990, werd 2 jaar geleden door het leger gemobiliseerd. Begin mei 2011 werd hij in

Damascus gedood door veiligheidsagenten. Een andere dorpsgenoot werd in dezelfde omstandigheden gedood tijdens zijn militaire dienst. Zijn naam is S..'

Deze verklaringen spreken voor zich en laten niet de minste twijfel bestaan.

Ten onrechte heeft verweerder deze nieuwe gegevens niet aan een grondiger onderzoek onderworpen en dit om de enige reden dat de vorige twee asielaanvragen van verzoeker reeds waren afgewezen.

De nieuwe gegevens die verzoeker n.a.v. zijn derde asielaanvraag kon voorleggen, -met name het gegeven dat zijn neef en leeftijdgenoot ter gelegenheid van diens legerdienst in mei 2011 om het leven werd gebracht door de Syrische autoriteiten-, bewijzen dat de vrees van verzoeker om het slachtoffer te worden van een afrekening door de autoriteiten, nog steeds actueel is.

In Syrië zal verzoekers leven uitzichtloos zijn waar hij de speelbal zal zijn van de autoriteiten die er niet voor terugdeinzen om verzoeker te vervolgen (o.a. wegens desertie) om op die manier met hem af te rekenen.

Voor verzoeker staat het vast dat hij -eens hij voet zal zetten op Syrische bodem- hij als een 'landverrader' zal worden vervolgd door de autoriteiten.

Het argument van verweerder dat verzoeker geen begin van bewijs zou hebben voorgelegd van zijn vrees om te worden vermoord door de Syrische autoriteiten, kan niet weerhouden worden.

Uit het gehoor van verzoeker n.a.v. zijn derde asielaanvraag is afdoende gebleken dat hij wel degelijk een begin van bewijs -zijnde het recente overlijden van zijn neef en leeftijdgenoot in Syrië- aangaande zijn vrees voor vervolgingen heeft voorgelegd.

Verweerder had verzoeker minstens het voordeel van de twijfel kunnen geven.

De door verzoeker aangebrachte elementen, waren wel degelijk minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. zijn problemen met de Syrische autoriteiten hadden kunnen verschaffen.

Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat vluchteling, dient dit genuanceerd te worden:

"In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner."

Vrij vertaald:

In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten.

Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust bij de asielaanvrager, wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examiner. (UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees". 1979, heruitgegeven. Genève, januari 1992, nr. 196).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Voordeel van de twijfel:

(2) Benefit of the doubt

203. After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196). it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt. 204. The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the applicants general credibility. The applicant's statements must be coherent and plausible, and must not run counter to generally known facts.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker

Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Syrië uit vrees om er vervolgd te zullen worden.

Voor verzoeker is het duidelijk dat zijn veiligheid in gevaar is in Syrië alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Er is geen ernstige reden om te twijfelen aan de verklaringen van verzoeker.

Verweerder heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder minstens het dossier van verzoeker dienen over te dragen aan het CGVS, zodat nadien — in het kader van de verdere onderzoeksfase van zijn asielaanvraag door het CGVS, deze laatste een volledig onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening kunnen houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

In de huidige stand van het dossier was het dan ook niet mogelijk om de versie van verzoeker te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naar de elementen die hij had aangehaald n.a.v. zijn derde asielaanvraag.

Het relaas van verzoeker vereiste aldus zeker een verdergaand onderzoek door hetzij verweerder, hetzij het CGVS. dat onmogelijk in de procedure van “weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag” kan beoordeeld worden, maar wel in de latere procedure voor het CGVS.

De door verweerder ingeroepen weigeringsmotieven zijn trouwens helemaal niet fundamenteel noch voldoende om een beslissing te nemen cfr. “Bijlage 13 quater”.

De aangevochten beslissing dd. 11 januari 2012 is foutief en onafdoende gemotiveerd en maakt daarom een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende. en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D.. De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).”

2.3. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opgenomen bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Tevens wordt voor elk gegeven dat werd

aangebracht uiteengezet waarom het geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze

bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.5. In het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker Syrië te zijn ontvlucht omdat hij er werd geïsoleerd door de Syrische veiligheidsdienst, die wensten dat hij zich aansloot bij de Baath partij, en voor hen zou spioneren. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat iemand met zijn profiel geïsoleerd zou worden door de Syrische autoriteiten en de documenten die hij had neergelegd noch de verklaringen die hij had afgelegd, zijn asielaanvraag konden staven. Zijn tweede asielaanvraag steunde verzoeker op een geheel ander motief, met name een vrees om zijn legerdienst te moeten vervullen en hierbij slecht behandeld te zullen worden. Opnieuw nam de commissaris-generaal een negatieve beslissing, omdat verzoeker geheel andersluidende asielaanvragen aanbracht dan bij zijn eerste asielaanvraag, wat de geloofwaardigheid ervan onderuithaalt, en de documenten die hij neerlegde het asielaanvraag wederom niet konden adstrueren, temeer nu verzoeker enkel kopieën neerlegde en valse en door corruptie verkregen Syrische documenten op grote schaal circuleerden.

2.6. Naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag heeft verzoeker de volgende nieuwe elementen aangebracht:

"Hoewel mijn 2 vorige asielaanvragen werden afgewezen, kreeg ik wel een verblijfsvergunning op basis van mijn medische problemen maar deze vergunning wordt telkens voor een periode van 3 maanden verlengd. Ik kom opnieuw asiel aanvragen omdat ik een andere soort verblijfsvergunning wil bekomen. Ik zou het statuut van politiek vluchteling willen bekomen. De problemen die de aanleiding waren van mijn vertrek zijn van politieke aard en niet medisch. Sedert 2004 doodden de Syrische autoriteiten systematisch Koerdische soldaten tijdens hun militaire dienstplicht. Ze worden gewoon gedood omdat ze Koerden zijn. Ik werd opgeroepen ter mobilisatie en om dus mijn legerdienst te beginnen. Ik weigerde om hier gevolg aan te geven. Ik ben uit het land gevlucht om niet gedood te worden tijdens mijn militaire dienst. Een neef van mij genaamd M.A.M., ook geboren in 1990, werd 2 jaar geleden door het leger gemobiliseerd. Begin mei 2011 werd hij in Damascus gedood door veiligheidsagenten. Een andere dorpsgenoot werd in dezelfde omstandigheden gedood tijdens zijn militaire dienst. Zijn naam is S."

2.7. Verzoeker volhardt bij zijn derde asielaanvraag in de motieven aangevoerd en ongeloofwaardig bevonden in het kader van zijn tweede asielaanvraag, met name een vrees om zijn legerdienst te moeten vervullen en hierbij slecht behandeld te zullen worden, doch beperkt zich tot het louter herhalen en bevestigen van dit motief en het aanvoeren van blote beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd, hoewel zoals hij zelf aangeeft "de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat-vluchteling". De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet verduidelijkt uit welke bron hij deze nieuwe gegevens, met name dat zijn neef en een dorpsgenoot door het leger werden vermoord en dit ook met hem zou gebeuren, zou vernomen hebben, noch dat verzoeker een rechtstreekse persoonlijke band aantoonde met de gebeurtenissen van zijn neef en dorpsgenoot.

De gemachtigde van de staatsecretaris heeft bijgevolg niet kennelijk onredelijk vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde "nieuwe elementen" geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker wijst op het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat dit beginsel aan de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte

dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereid hebben of zich zou gebaseerd hebben op incorrecte feiten.

2.9. Het eerste middel is ongegrond.

3. Verzoeker roept als tweede middel in:

“Schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, B.S. 06/10/2006 en de Europese richtlijn 2004/83.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reed risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt.

§2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie ; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst ; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 49/3, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

Uit de bestreden beslissing dd. 11 januari 2012 blijkt niet of verweerder de nieuwe asielaanvraag van verzoeker grondig onderzocht heeft in het kader van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet om te weten of aan de asielaanvraag van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Nochtans had verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve moeten doen.

Verweerder heeft de nieuwe aangehaalde asielmotieven n.a.v. verzoekers derde asielaanvraag helemaal niet grondig getoetst aan de criteria die voorzien zijn in artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet ; en dit terwijl het algemeen geweten is dat er in Syrië een escalerend gewapend conflict heerst (tussen enerzijds het Syrische leger en anderzijds gewapende groeperingen).

De door verzoeker verstrekte gegevens (waaronder het recente overlijden van zijn neef tijdens zijn militaire dienst) waren nochtans wel degelijk voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder een vollediger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening dienen te houden met de nieuwe elementen die verzoeker heeft aangebracht.

Verweerder heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Syrië.”

3.1. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4 omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Voornoemd artikel 49/3 bepaalt enkel dat bij het indienen van een asielaanvraag, de asielinstanties de aanvraag eerst moeten onderzoeken in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, betreffende de vluchtelingenstatus en pas bij het niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met de artikelen 48/4 en 49/3 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. De verzoekende partij kan de schending van artikel 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet niet

dienstig inroepen. Verder verzuimt de verzoekende partij aan te tonen op welke wijze de Europese richtlijn 2004/38 geschonden is. De verzoekende partij vermeldt niet welk artikel of artikels van de Europese richtlijn 2004/38 werd(en) geschonden en op welke wijze deze werd(en) geschonden.

3.2. Het tweede middel is ongegrond.

4. Verzoeker roept als derde middel de schending in van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt als volgt:

“Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de door hem uitgewerkte argumenten ter gelegenheid van zijn nieuwe asielaanvraag dd. 4 november 2011, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag dd. 11 januari 2012 te worden vernietigd.”

4.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De Raad stelt vast, na de bespreking onder het eerste middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

4.2. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK